

DISSERTATIO ACADEMICA,
CALLIMACHI IN PALLADEM HYMNUM
SVETHICE REDDITUM NOTISQUE
ILLUSTRATUM
SISTENS.

CUJUS PARTEM PRIOREM

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS.

PUBLICO EXAMINI MODESTE SUBJICIUNT

AXELIUS GABRIEL SJÖSTRÖM,

Philosophiæ Magister, Ananuenfis Biblioth. Acad. E. O.

Stipendiar. publicus,

ET

LAURENTIUS REINHOLDUS FORSELL,

Stipendiarius Bilm.

Tavastenses.

In Auditorio Philosoph. die VIII Junii MDCCCXVI.

h. a. m. confectis.

ABOÆ, TYPIS FRENCKELLIANIS.

IN SACRAM IMPERIALEM MAJESTATEM
MAGNÆ FIDEI VIRO,
NOBILISSIMO DOMINO
HENRICO CHRISTIANO
NORDENSVAN,

REI CAMERALI A CONSILIIS, CAMERARIO DITIONIS
NYLANDICÆ ET TAVASTENSIS PROVINCIALI,
ORDINUM IMPERIAL. DE S: A ANNA IN SECUNDA
ET DE S: O WOLODIMIRO IN QUARTA CLASSE EQUITI,

FAUTORI LONGE OPTIMO,
primitias suarum in litteris lucubrationum sacratas
debuit, voluit

Nominis Æstumatissimi

humillimus cultor
AXELIUS GABR, SJÖSTRÖM,

Prooemium.

Poësis, qua nil ne excogitari quidem potest humano decentius ingenio *a)*, ubi ad interiorem ejus indolem animum attenderis tuum, mirabilissima sane omnium videbitur rerum, quæ unquam contigerunt mortalibus; est enim Poëta, ut Svecus ille *b)* optime monet, virium, quibus eum censes uti, lusus potius quam rector.

Eidem in primis genti, cui & nomen suum debet & incunabula fere Poësis, mirifica hæcce tam nota fuit sua natura,

A

ra,

a) "Cedant carminibus reges, regumque triumphis." OVID. *Amor. I. XV, 33.* Celcb. F. M. FRANZÉN, Poësin appellat "divinam illam artem, quæ non terrestris unice orbis pulcherrimam exprimit imaginem, sed in cælum etiam evolat, Deorum usura commercio, fidemque choreas spectatura." *Historiola Orat. Hum. quattuor ætat. descriptæ*, S. 2 p. 1 p. 39.

b) E. G. GEIJER, *Videls. Svenska Folk-Visor*, St:hlm. 1814, proëm. p. III sqq.

ra, ut, non nisi aura afflati, divinitus immisfa, canere putarentur Vates, summis hinc honoribus affliti c). Benignæ isti de Poëtis opinioni, haud minus ac felicissimæ Græci & ingenii & soli bonis, pretiosissimæ eæ tribuendæ sunt reliquæ Pieridum, quas propiori non possit, quin dedicat cum Olympiis commercio, venerabunda etiam posteritas.

Quamvis vero facile principes, suo in genere, singuli fuerint præclaræ Hellados Vates, exemplaque nobis obtulerint semet ipsos, quorum semper adoranda vestigia; attamen attentus quisque harum æstimator rerum oportet concedat, fere neminem esse eorum, qui Elegiarum, ut dici solent, ceteris suis haud addiderit meritum paritarum d). Quum igitur non nisi pauca *undenorum pedum* ad nostram usque ætatem remanserint Græca poemata, quumque suavitas illa atque dulcedo, quas spirant sæpissime, horum augeant carminum desiderium; neque nobis id vitio vertendum duximus, quod, nostras periclitaturi juveniles vires, Elegiam summus vertendam Iyethice, non uno tantum respectu notabilem. Quod, quo melius procedat negotium, nonnullas de carmine elegiaco Græco præmittimus observationes e).

Omnia

-
- c) Pro documento hujus rei ponere nos juvat, quæ in initio leguntur Theog. HESIODI v. 81 — 103, coll. cum HOM. Odysf. VIII, 479 sqq. — OVID. Artis Amator. III 549 sq.:

"Est Deus in nobis; Et sunt commercia cæli.

Sedibus ætheriis spiritus ille venit." Cfr. Fast. VI, 5 sq.

- d) "Auch die Priester andrer Dichtarten huldigten ihr nicht selten, und eine Geschichte der Griechischen Elegie würde nur wenige der grossen Stifter und Heroën der Poesie nicht nennen dürfen." Athenæum von A. W. und FR. SCHLEGEL, I B. I Stück, S. 102. Cfr. Studien, herausgeg. von C. DAUB und FR. CREUZER, 4 B. S. 6.

- e) Vel primas potius depingimus sententiæ nostræ lineas, tabulam perficiendam aut alii occasione, aut peritioribus reservantes.

Omnia tempus permutat, neque eadem nunc, quæ olim, humanarum ratio rerum. Quibus enim summos decrevit antiquitas honores mortalium moliminibus, eadem hodie, vel negligi prorsus, vel minoris saltem haberi, quisque, eruditus historiam, litteraturæ præcipue, percipiens oculis, illico deprehendet. Sunt tamen res aliæ aliis mutabiliores, atque, quo auctior est earundem cum humano ingenio ipsave humanitate nexus, eo etiam amicius omnigenas partiuntur cum hominibus vicissitudines. Potest hoc de Poëti in primis affirmari. Notum nimirum est, recentiorum a veteri, toto distare cælo; quam quidem differentiam ita volumus intelligi, ne *subjectivitas* illius *objectivitati* hujus opposita, totum efficiat discrimen, quod certe interius latet, in ipsa, carmen unumquodque proponendi ratione, conspicuum.

Nemo non citissime videt, nos Musicam hoc innuere loco, egregiam illam *f)* divinamque Musicam, a Græcis mirum in modum cultam adamatamque; cui, quid debeat eorum gens, nos ne perspicere quidem valemus *g)*.

A 2

In

f) Audiendus PLUTARCHUS de Musica: "την γαρ των ὄντων Φοραν, και την των ἀστερων κινησιν, οἱ περὶ Πυθαγοραν και Ἀρχυταν και Πλατωνα, και οἱ λοιποὶ των ἀρχαίων φιλοσοφῶν, ἐκ αἰνευ μεσινης γινεσθαι και συνεσθαι ἐφασκον· παντα γαρ καθ' ἀρμονίαν ὑπο τῆ Θεῆ κατασκευαδαι φασιν." In fine operis. Cfr. Vossium de Poëm. cantu et virib. Rythmi, p. 47. Ed. Oxon. 1673.

g) "Es mag schwer seyn in unsern Tagen, wo die Staaten nicht eben die Musik als den Hebel der Nationalkraft betrachten, sich von jenen Einrichtungen des Alterthums einen klaren Begriff zu machen." A. H. L. HEEREN, Ideen über die Politik &c. 3 Theil I Abth. S. 476.

In musicis autem instrumentis *h*) insignem obtinuit locum *Tibia i*), cujus ut multiplex & forma & materia, ita etiam incredibiliter varians usus *k*). Ab antiquissimis jam inde temporibus Græcis nota fuit ista, cujus quoque prima fata egregie nos edocet BÖTTIGER *l*), Libyæ primum, deinde Phrygiæ ejus deberi originem, tradens. Floruit in Bœotia in primis, neque fuit nisi *μονοκαλαμος*.

Aliud Tibiarum genus *διαυλος* dicebatur, constans e duabus, dextra, puta, & sinistra, quæ simul inflabantur, atque e Lydia erat oriundum. Utebantur isto diaulo Lydi, in pugnam euntes *m*), ad bellicam excitandam virtutem. Iones vero, quibus multiplex cum vicina gente commercium fuit, probabilissimum est, ab eadem quoque organi hujus pridem di-

h) De his valde dissentiant Auctores; quod sibi reddere persvasum vel ex solo PLUTARCHI de Musica libro quisque potest.

i) Pietas Græcorum insignis, quæ ad Deos omnia sua referre solita est Auctores, Tibiarum quoque inventum Minervæ tributum voluit. Apparet hoc e Bionis *Idyll.* III, 7. coll. cum HYGINI *Fab.* CLXV. PLUTARCHUS l. c. p. 1135 tamen censet honorem hujus rei Apollini esse adjudicandum: "ὁ μὲν δὲ κithαρα Ἀπολλωνος, ἄλλα καὶ αὐλητικῆς καὶ κithαριστικῆς εὐρετῆς ὁ Θεός." Cfr. *Mythologie der Griechen* von J. A. KANNE, I. Th. S. 164.

k) VOSSII *Institut. Poëticar.* Lib. III Cap. 12 §. 5 sqq. — *Ejusdem de Poëmat. cantu & viribus R.* p. 107 sqq. p. 117.

l) *Attisches Museum*, herausgegeben von C. M. WIELAND, I Band, 2 Heft. Videf. tractatum elegantissimum, *Pallas Musica und Apollo der Marfyastóchter*. Hac de re in primis S. 350.

m) Cfr. quæ de Halyatte, Lydorum Rege, habet HERODOTUS, Lib. I, 17.

didicisse usum, qui neque apud eos nisi bellicus esse, primis saltem temporibus, potuit. Cognito sic dialo n), carmina ei convenientia a populo illo, Musarum summo cultore, cito componebantur, quæ nos, erroris vitandi gratia, *auletica* o) dici vellemus. (Haud enim, quod quidem de omnibus in universum valet Græcis, Poësis absque Musica, neque sine illa hæc, Ionix tum placuit genti, quam indepravatæ adhuc essent res suæ lingux).

Sic, pro verisimili saltem assumpto, bellicam horum carminum esse debuisse materiem; restat, ipsam quoque formam eorum, necessariam certo modo, paucissimis inquirere. Duæ vero res, etiam atque etiam observandæ, hanc nostram mire adjuvant disquisitionem. *Altera* est Poëseos tunc temporis in Ionia ratio, *altera* tibiæ ipsa indoles.

HOMERUS, epici carminis Parens, multis nominibus inelytissimus, *Homeridarumque* turba Hexametro erant usi; facilissimus igitur fuit ab hoc ad Pentametrum transitus p), cum pro-

n) Minoris certe pretii, nobis iudicibus, habenda observatio FR. SCHLEGEL: "*Der Ursprung der Griechischen Elegie, sagt man, liege in der lydischen Doppelflöte. Sollte er nicht nächstdem auch in der menschlichen Natur zu suchen seyn?*" *Athenæum* I Band, 2 St. S. 88.

o) "*Man hätte erst von Flötenlisdern überhaupt sprechen sollen, che man das weit später bestimmte Wort Elegie rückwärts anwendete.*" *Attisches Museum* I. c. f. 335. — Qui nos putaverint, novitatis quodam studio, mutationem nominis exoptare, vehementer erant. Probe etenim memores *Moschiani* effati: "*καὶ ἐνομα πολλαὶ τρεπεῖ,*" novimus quoque incommoda, quæ, e minus apta redundant denominatione.

p) Sunt qui existiment, quemadmodum disticha inter epicum lyricumque (proprie sic dictum) carmen, ita vel Hymnos Homericos vel Di-

propter metrorum cognationem *q*), tum etiam ob tibiarum naturam, quarum HERODOTUS ipse l. c. unam *virilem* appellat, *femineam* alteram *r*).

Ad auleatici demum carminis historiam animum attendentes, quæ, ut nos quidem putamus, per nominis ambiguitatem hucusque, maximis laborat cimmeriisque prorsus tenebris, ultro deprehendimus, antiquissimos Elegorum auctores haberi CALLINUM *s*) TYRTÆUMQUE *t*); Ephesium illum, hunc Milesium, utrosque Iones. Quum autem fragmenta, quæ exstant Coryphæorum istorum, non bellica modo sint, verum etiam Homericas spirent suavitates, pro insigni certe documento, nostræ de impari carmine theoriæ, esse debent. In iis, qui de cetero aut bellicas, aut politicas saltem moralesve res, tibia-

daisticum Aseræi poema, inter Epismum & Elegiam medium constituere. *Studien* l. c. S. 3. Cfr. *Jenaische Allgem. L. Z.* 1810 N:o 88.

- q*) "Par erat inferior versus: risisse Cupido
Dicitur, atque unum surripuisse pedem." OVID. *Amor.* I. 1, 3 & 4.
- r*) Ad ipsum quoque carmen referri hoc solitum. Videt. OVID. *Amor.* III. 1, 7 sqq, *Phosphoros, Månadsskrift*, 1811 p. 537 Utrobique Hexametrum virum faciunt, cui Pentametream præbent sponsam.
- s*) CALLINUS vixisse dicitur 680 ante Chr. Cfr. J. D. HARTMANN'S *Versuch einer allgem. Gesch. der Pösjie*, 1 Band. S. 600. Nonnulli eum ad initium usque Olympiad. deferunt. *Studien* l. c. S. 13.
- t*) De patria TYRTÆI certatum. Vixit circa 680 ante Chr. Spartano, in secundo contra Meslenios bello, dux, per πολεμιστηγία sua carmina felicissimus. Videt. W. D. FUHRMANN'S *Handb. d. Cl. Literatur* I B. S. 147 — 152.

tibiarum tractaverint ope, annumerantur SOLON *u)* ceterique *Gnomologi*, quos inter THEOGNIDI *v)* palmam deferre solent doctiores.

Etiamsi, ut jam jam vidimus, ab aliis quoque Græcis, neque ab Ionibus solum, *diavli* esset acceptus usus; attamen MIMNERMO, Colophonio illi *w)*, tribuendum meritum mutatae reformatæque *aulelici carminis* naturæ. Neque certe inconstanti, simulque delicatissimæ Ionæ, amor iste apprine non convenit, quo excellit cantato NANNONIS tibicinæ amicus. Habitus etiam is Elegi inventor *x)*; cur? quis non videt *y)*!

Plu.

u) SOLON, Salaminus, legislator Atheniensium celebratissimus, circa 593 l. 638 ante Christum vixit. TYRTÆUM imitatus est, in carmine pro recuperanda sua patria. FUHRMANN l. c. S. 163 — 169.

v) Megarensis, 50 annos post SOLONEM vixisse creditur. CYRNO POLYPÆDÆ elegias suas dicatas voluit. *Studien* l. c. f. 27 sqq.

w) SOLONIS æqualis fuit Svavidicus hicce Vates. Notissimos ipsius versus, atque SOLONIS responsum, temperare nobis non possumus, quin *svethice* reddere conemur.

MIMNERMUS: "Mätte, från krämpor fri och svåra bekymmer, mig
hinna

Dödens skickelse då, när jag är sextio år!"
Resp. SOLON: "Om Du ännu, som förr, mig gör till viljes, så borttag
Detta, och harmas ej, att jag Dig råda nu vill
Änåra detta alldeles, och sjung: o mätte mig hinna
Dödens skickelse då, när jag är åttio år!
Icke heller min död må bli obegråten af vänner;
Men deras suckar och sorg följa till grafven mig
bort!"

x) v. 35 sqq. Fragment. HERMESIANACT., quod *sveth.* reddid. L. HAMMARSKÖLD.

y) Cfr. *Horazens Briefe*, übersetzt von C. M. WIELAND, I Th. S. 143.

Plures post illum eandem ingressi sunt viam, quorum meminisse nunc haud convenit omnium. Sufficit nostro consilio SIMONIDEM *z*), Ceum, melicum Poëtam, per *Threnos* suos nobilissimam, paucis memorare. Singuli fere recentiorum, uno quasi ore, *Elegiæ nomen* ad eum deterre solent auctorem *a*); iis vero adstipulari omnino non possumus, qui, novam ex illo epocham incipientes, flebilium eum faciunt elegorum principem *b*). Inerat etenim MIMNERMI versibus tantum doloris, fletus lacrimarumque, ut facile concedas amorem, sine illis, esse prorsus non posse *c*).

Ultimi auleticorum carminum opifices (optimos loquimur) PHILETAS *d*) fuere, HERMESIANAX *e*) CALLIMACHUSQUE, Alexandriæ

z) Vixit SIMONIDES 557 ante Christum natum, eodem, quo ÆSCHYLUS, tempore. FUHRMANN l. c. S. 217 — 221.

a) "In seine (SIMONID.) Zeiten gehört der Ursprung des Namens Elegie für die aus Hexametern und Pentametern gemischte Versart. HARTMANN l. c. S. 606. Cfr. Studien l. c. S. 47; ubi quoque invenimus carmina imparia ἔπη hucusque fuisse dicta. — Tali modo rem considerantibus, facillima erit ἐλεγίου, ἐλεγεῖου l. ἐλεγεῖας derivatio, quam ab ἐ, ἐ & λεγεῖν recte fieri ipse nos edocet OVIDIUS (*Amor.* III. 9, 4).

b) e. g. BÖTTIGER. *Attisches Museum* l. c. S. 338.

c) TIBULL. *Eleg.* I. 4, 71 & 72. III. 4, 73 — 76.

d) COUS, PROLEMÆI PHILADELPHI, haud minus atque HERMESIANACTIS Præceptor. Macerimus omnium vir, BATTIDIS suæ flagravat amore. Studien l. c. S. 57.

e) Colophonius, tres libros conscripsit Elegiarum, LEONTIO amicæ dicatas ejusdemque præ se ferentes nomen, Studien l. c. S. 59 — 61.

driæ degentes, simulque Grammatici docti omnes. Verum quidem est, triumviros hos summis efferrî laudibus; quum tamen unanimo consensu, cui quoque QUINTILIANUS *f*) album adjicit calculum, CALLIMACHUS primus eorum sit; poëticam ipsius facultatem, fieri non potest, quin quis propius cognoscere velit.

Natale sibi solum præbuere *Cyrenæ*, urbs a BATTO *g*) seu ARISTOTELE quodam, (vadente Apolline fundata *h*). Vixit circa annum 250 aut 247 ante Chr., PTOLEMÆIS PHILADELPHO atque EVERGETE Ægypti Regibus, quorum alterum summopere laudat *i*). 200 scripsisse eum ferunt volumina, varii quidem sed *brevis* argumenti *k*). — Quantum in amatoriis elegis suum fuerit meritum, vel ex eo judicare licet, quod Romani Elegiographi (præter TIBULLUM, ut nos quidem novimus) sæpe

B

pro-

f) "Tunc & elegiam vacabit in manus sumere, cujus princeps habetur CALLIMACHUS." *Instit. Orat. Lib. X, c. 1.*

g) BATTUM quoque ARISTOTELEM fuisse appellatum, ipse dicit noster. Vid. *Hymn. II, 76.* — Per errorem, FUHRMANN (l. c. S. 410) eum ARISTEUM vocat. Cur CALLIMACHUS dictus sit *Battiades*, eruditos inter haud convenit.

h) "Φοίβος καὶ Βαθυγείον ἔμην πολὺν ἔφρασε Βαττω." *Hymn. II, 65.* Cfr. PINDARI *Pyth. IV, 6* sqq.

i) *Hymn. I, 85* sqq. — *Hymn. II, 27* sq.

k) Dicere nimirum solebat: "μεγα βιβλιον ἶσον εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ." Videt. de scriptis CALLIMACHI atque de vita ejus; FABRICII *Bibl. Græc. Vol. III, p. 814 — 832.* — *Charactere der vornehmsten Dichter aller Nationen &c. 2 Bandes 1 Stück, S. 86 — 112, Leipzig 1793.*

profiteantur, semet illius ex fontibus suos irrigasse hortulos 1). Quod supra dolumus, paucissima *undenorum pedum* poemata edax rerum conservasse nobis tempus, jam de NOSTRO summo repetendum jure; nam quæ ei conciliarint honorem, nulla habemus. Hymnos 6 ab illo concinnatos posidemus, quorum *quintum in Palladem*, e *disichis* constantem, *Tua pace*, B. L., in vernaculam, qua utimur, linguam, qualitercunque erimus translaturi.

CALLI-

f) OVID. *Artis Amator.* III, 329. — *Remed. Amor.* 381. — *Ibidis* 53 sq. apertius tamen CATULL. *Eleg.* LXV, 16. — CXV, 2. — PROPERT. III, 1, 1 sq. III, 7, 43 sq. IV, 1, 64.

CALLIMACHI *Hymnus 5 in PALLADEM.*

Inscribitur vulgo hymnus hicce in *lavacrum Palladis*. Ut enim infra videbimus, Argorum ritus fuit, Deam vel simulacrum ejus, certa quadam die, Inachi abluere undis *m*). Lotrices autem, quibus incubuit negotium hoc, e nobilissima fuere *Acestoridarum* familia *n*). — Plures certe res ansam tali praebuere caerimoniae. Partim inquinari credebantur polluique signa immortalium a precantium manibus *o*); partim ipsis nil gratius habebatur ejusmodi lotione *p*).

Errorem tamen committeret gravissimum, qui existimaret tam arctum esse hujus hymni argumentum, ut nihil contineat, praeter expositum hunc, antiquitus receptum morem. Tanta etenim ejusdem est vis, ut mythos perplurimos venerandae Deae attingat. Sic v. 5 ob lacertos suos *q*) laudat eandem,

B 2

e-

m) Sacrae hujusmodi lotiones non profus raræ fuerunt. Vides, quæ de *Rhea* ac *Venere* affirmat OVID. *Fastor.* IV, 339 sq. 133 sqq. Plynteria, apud Athenarum incolas, Minervæ sacra, eodem celebrabantur consilio. De iis PLUTARCHUS in *Alcibiade*.

n) Quemadmodum negotium hoc *Acestoris* cujusdam posteris fuit, præ ceteris, commissum; ita *Eumolpiæ*, in mysteriis Eleusinis insignes exstiter. Quod de *Sellis* dicit HOMER. *Il.* XVI, 234. Dodonæis, eodem forte intelligendum modo.

o) Cfr. EURIPIDIS *Iphigen. in Taurid.* v. 1040. — Nil tam anxie curarunt Græci, quam ne illotis manibus, Diis supplicarent suis. HOMERUS pluries e. gr. *Il.* VI, 266 sqq.

p) Vid. *hujus hymni* v. 71 sqq.

q) Fuit tamen in primis ob *manus* suas laudatissima, idque duplici respectu; vel enim pulcherrimæ habitæ eadem, vel artifices supra

equorum singularem curam r), bellicasque res mox celebraturus s). v. 13 sqq. simplicitatem rigoremque Deæ egregie effatur, comparatione cum Venere, munditiei supra modum fludente, facta t); insimulque addit pulchrum semper esse Palladis oculum u). v. 26 oleæ Palladem canit creatricem v). v. 45 sqq. severitatem ipsius loquitur, quæ, a viro nudam con-

omnes. "Ὅμματ' ἔχεις Ἥρης, Μελίτη, τὰς χεῖρας Ἀθηνῆς." *Anthol. Gr. T. I, p. 109 Ed. FR. JACOBS.* Cfr. l. c. p. 103. Posteriori respectu *Ἐργάνη* fuit dicta (vel *εὐεργετήχυνος*, *ORPHEI hymn. XXXII, 14*). Cfr. *HOMER. Il. V, 735; Odysf. XIII, 297; Hymn. III in Venerem v. 12 — 15; HESIOD. Oper. & D. v. 64.*

r) "Ἰππεῖα Ἀθανα." *PIND. Olymp. XIII, 115.* Cfr. hujus hymni v. 44.

s) Supervacaneum est hac de re multa loqui. Vel parum etenim in *HOMERO* versatus, innumera deprehendet loca, in bellicam Palladis virtutem spectantia. E. gr. *Il. V, 737 — 747; XXI, 403; Iqq.*, ubi Martem vulneravit ipsum, atque paullo post Venerem.

t) Neque sane melius fieri hoc potuit; "nam in Venerem unam poetæ, imaginationi suæ indulgentes, omnes omnium laudes undique conquisitas congescere &c." *Disf. Præf. Cel. & Max. Rever. D: no G. GADOBIN, Resp. A. R. Hjelt, animadversiones nonnullæ ad illustrandos Veterum de Venere mythos, Abœ 1801, p. 9.* Cfr. *BÖTTIGERS Sabina, 1 Theil: die von den Grazien geschmückte Venus S. 174 Iqq. Hom. Hymn. III in Vener. v. 6 Iqq.*

u) *Γλαυκωπίδος Ἀθηνῆς* quis non meminit! *Vid. ANACR. Odar. XXVIII, 18 Iqq.*

v) Cfr. *HYGINI Fab. CLXIV, — VIRG. Georg. II, 181, — OVID. Heroid. XIX, 44.*

conspici eam, haud permittit x). Quo sibi caveant Pelasgi juvenes, Tiresiæ eos admonet exemplo, v. 120 sqq. Vatum creandorum Deæ tribuit potestatem, summam eidem haberi posse fidem, ratumque esse cuicunque annuerit, breviter quidem, sed bene commonstrans. Quid vero multis! Hymnus rem ipse indicabit optime.

x) Παρθενον αἰδοίμην dicit Hom. *Hymn. XVIII* in Pallad. v. 3.
Cfr. PROPERT, *Eleg. IV. 4, 45*.

- Ὅσσοι λωτροχόοι τὰς Παλλάδος, ἔξτε πᾶσαι,
 Ἐξτε. τῶν ἵππων ἄρτι φρουασσομένῃν
 Τῶν ἱερῶν ἐσάκυσται καὶ ἅ θεὸς εὐτυχὸς ἔρπει
 Σῆδε νυν, ὦ ξανθαί, σῆδε Πελασγιάδες·
 5. Οὐ ποτ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενήφατο πάχεις,
 Πρὶν κόνιν ἵππειαν ἐξελάσαι λαγόνων·
 Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλασγμένα πάντα φέροισα
 Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων·
 Ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιςον ὑφ' ἄρματος αὐχένεας ἵππων
 10. Λυσσαμένα. παγαῖς ἐκλυσεν Ωκεανῶ
 Ἰδρῶ καὶ βραθάμιγγας· ἐφρίβασεν δὲ παγύντα
 Πάντα χαλκινὸφάγων ἀφρόν ἐπὶ σωμαίων.
 Ὡς ἴτ' Ἀχαιῆδες καὶ μὴ μύρα, μηδ' αἰλαβάεσσι
 (Συρίγγων αἶψα φθόγγον ὑπαζονίων)
 15. Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' αἰλαβάεσσι
 (Οὐ γὰρ Ἀθαναία χεῖματα μικτὰ φιλεῖ)
 Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον. αἰεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
 Οὐδ' ὅκα τῶν Ἰδαν φρυξ' ἐδίκαζεν εἶναι,

Οὐδ'

- a) Frequentissimum vel apud *Mæonidem* hocce epitheton, quod quo modo recte intelligatur, ipse nos edocet. *Odys.* XV, 133.
 b) Pelasgia vetus Græciæ nomen, hinc Ovid. "igne pelasgo *Ilion arsuram præmonuisse* ferunt." *Heroid.* XVII, 239 sq. Hoc loco ponitur pro incolis Argorum, qui post Regem suum, ejusdem nominis, ita appellantur. Videt. *Hygin. Fab.* CXXIV.
 c) Neque enim bellicam adeo Deam egregie non decuit, lacertos habere magnos & robustos.
 d) "*Cohors gigantum impia.*" *Horat. Carm.* II, 19, 22. De Minervæ, in notissima hac pugna, meritis, videt. *Claudian. Gigantom.* v. 91 — 113. — *Orpheus Hymn.* XXXII, 12 ὀλστεῖραν γιγαντων Deam appellat.

Pallas tjenande tårnor utbåsten. utbåsten nu alla!

Redan de beliga stons gnäggande nys jag förnam.

Re'n till vagnning beredd framtågar Gudinnan. O skynden

Sköntgullbeckiga (a) I! skynden Pelasgiska (b) mör!

5. *Alldrig tvättade än Athenæ de våldiga (c) armar,*

Innan Hon först bortsköljt dammet från hästarnes länd.

icke engång, då Hon bar öfverallt nedblodade vapen,

Vändande åter ifrån laglöse Jordsönens strid (d).

Men framför allt Hon löste från vagnen hästarnes nacke,

10. *Och uti Okeanos' böljor aftvättade se'n*

Svettens droppar, och renade be seltuggande (e) munnen

Helt och hållet ifrån fraggan, som samlat sig der.

Kommen Achæiader, och ej Esfencer (f), ej oljkärl (g),

(Ljudet af välfvande hjul, vridna kring axeln jag hör.)

15. *Oljkärl icke åt Pallas, I tårnor, och icke Esfencer*

(Ty Athenæa ju ej blandade oljor fördrar.)

Hämten, och spegel ej beller h. Ty skönt Des öga är alltid.

När uppå Idas berg (i) Phrygiern sade sin dom (k)

Hvar.

e) "Stat sonipes, ac frena ferox spumantia mandit." VIRG. *Æneid.* IV, 135. Cfr. MOSCHI *Id.* II, 96.

f) Μυρον per χειμα μικρον ipse interpretatur CALLIMACHUS v. 16. hujus hymni.

g) Ἀλαβαστρον per Onyxgefäse vertit SCHLEGEL (cujus German. translatum hymnum hunc sinit *Athenæum* I, c. 8, 130-139). Neque hoc falsum; PLINIO namque teste Alabastrites etiam Onychites appellabatur (*Hist. Nat.* XXXVI, c. 7, 8 f. 12). Nos latiore vocis adhibuimus significationem.

h) Tria speculorum genera ipse memorat CALLIMACHUS, aquam puta orichalcum & æs.

i) sc. προς Ι. κατά ταν Ἰδαν. Ellipsis sæpe usitata.

k) Ipse hoc enarrat suum inter maximas tres Deas, Junonem, Palla-

- Οὐδ' ἔς ὀρείχαλκον μεγάλην θεός, οὐδὲ Σιμῶντος.
 20. Ἐβλεψεν δῖναν ἔς διαφαινομένην
 Οὐδ' Ἥρη. Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
 Πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν
 Ἄ δέ, δις ἐξήκοντα διαδρέξατο διαύλους.
 Οἷα παρ' Εὐρώτα τοῖ Λακεδαιμόνιοι
 25. Ἄσπερες, ἑμπεράμως ἐτρέψατο λιτὰ λαβοῖσα
 Χρίματα, τὰς ἰδίας ἐκγόνα φυταλίας.
 Ὡ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε πρῶτον, οἷαν
 Ἡ ῥόδον ἢ σίβδης κόκκος ἔχει χροῖαν.
 Τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τε κομίστατε μὲνον ἔλαιον,
 30. Ὡ Κάτωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλῆς.
 Οἴσσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσειον, ὡς ἀπὸ χαίτων
 Πέζηται, λιπαρὸν σμασασμένα πλόκαμον.
 Ἐξίθ' Ἀθαναία πάρα τοι καταδύμιος ἴλα,
 Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκροειδῶν.
 35. Ὡ θάνα, φέρεται δὲ καὶ ἅ Διομήδεος ἀσπίς,
 Ὡς ἔθος Ἀργείων τῆτο παλαιότερον

Εὐμή.

dem Veneremque pronunciatum iudicium Paris. OVID. HEROID., XVI, 53 — 88. cfr. HYGIN. FAB. XCII, ubi res plenius proponitur.

δ) *Simois*, fluvius ex Ida ortum suum habens. Fuit & aliud flumen, ejusdem nominis, Chaonias irrigans terras, quod falsum Simoënta appellat VIRG. *Æneid.* III, 302.

ε) Dicit Poëta nec Junonem speculum consuluisse.

η) „Ordnete zweymal oft eben dasselbige Haar.“ SCHLEGEL.

θ) *Διαυλος*, duplex stadium, eundo & redeundo. Bis sexaginta percurrere diaulos, maximum habebatur, quod *Διαυλοδρομῶ* unquam posset contingere. *Γυμναζατα κορη, Φρικωδεα θυμον ἐχρεσα* „ORPH. de *Pallade hymn*, XXXII, 7.